

Alberg: Jeg ønsker kun at gøre nogle faa Bemærkninger angaaende de stillede Vædringsforslag og da først at omtale Vædringsforslag under Nr. 23 til § 13, der angaar Afstandsbestemmelser med Hensyn til Udløb af Aaer og Vætte. Det ærede Udvvalg har søgt at begrænse denne Afstand temmelig betydeligt, i alle Tilfælde paa en saadan Maade, som jeg anser for uheldig. Naar Afstanden, som den her foreslaas, skal begrænses til 50 Favne f. Eks. ved Aaers Udløb, kan det vel regnes, at der bliver en Bue udenom, paa 150—200 Favne, inden for hvilken der altsaa ikke maa fiskes. En saadan Bue vil imidlertid overordentlig let kunne besættes af 2 à 3 Fiskeres Garn, saaledes at ingen Fisk kan slippe derigennem. Det har den store Betydning for disse enkelte Fiskere, at da Fiskene selvfølgelig søge til, hvor der er Strøm, naar de ville op for at lege, er der rigeligt Fiskeri der udenfor for dem; de kunne fiske med, hvad de have, Baad, Kuser eller hvad som helst, med det er til Skade for Fiskevængelen, idet Fiskene derved fuldstændig hindres i at komme op i Vandløbene for at vngle. Naar man nu i Betænkningen har anført, at det vilde være uheldigt, hvis man lader Fiskene slippe op i de tilstødende Vandløb, idet de der ville blive fiske af de derværende Grundejere, saa kan det i hvert Fald ikke gælde, saa længe den nuværende Lov staar ved Magt for Ferskvandsfiskeriets Vedkommende. Jeg vilde derfor have sat Pris paa, om man vilde have ladet de Bestemmelser i den nuværende Fiskerilov af 5te April 1888, der angaar Ferskvandsfiskeriet, vedblive at gælde, indtil man endelig havde faaet vedtaget en ny Lov i den Reining. Nu har den højtærede Landbrugsminister udtalt, at der kan være Udsigt til, at man snart faar forelagt en Lov for Ferskvandsfiskeri, og saa vil dette Spørgsmaal jo ogsaa blive løst, men saaledes som Forholdene nu ere, er der ingen Lodsejer eller Grundejer, der har Ret til at sætte Redstaber mere end til midtstrøms, og hvis hans Genbo sætter Redstaber fra den anden Side, skal der lades en betydelig Plads aaben i Midten, saa at der altid er fri Fart for Fiskene op ad Strømmen. I denne Henseende kan der altsaa ingen Fare være. Som sagt, jeg vil derfor haabe, at man, hvis man ikke er vis paa, at det i en nær Fremtid kan lykkes at faa vedtaget en Lov om Ferskvandsfiskeriet, lader hele det Afsnit af den nuværende Fiskerilov, der angaar Ferskvandsfiskeriet, gælde, indtil den ny Lov kunde blive vedtaget. Det vilde jeg anse for meget heldigt, men jeg vilde anse det for meget uheldigt,

om man indskrænkede Afstanden f. Eks. fra Aaers Udløb til under 100 Favne, som det nu foreslaas i Lovforslaget. Det er endda lille Afstand nok, og det er slet ikke en Gang umuligt, at man derigennem godt kan anbringe Fiskeredstaber saaledes, at man forhindrer Fiskene fra at gaa op og lege. Det er jo en Selvfølge, at dette virker til Skade for Fiskeriet, selv om det, som foreslaaet i Vædringsforslaget, overdrages til den højtærede Landbrugsminister at bestemme, til hvilke Tider der skal være affpærret for de forskellige Fisk i den Tid, de gaa op. I hvorvel den højtærede Minister har erklæret, at han vilde gaa ind paa en saadan Bestemmelse, antager jeg, at det slet ikke er saa let en Sag at afgøre, til hvilke Tider de forskellige Fiskearter gaa op at lege. Der er enkelte Aaer, maaste ikke saa faa endda, hvor der er henimod en halv Snes Fiskearter, der søge op at lege, og til høist forskellige Tider, nogle om Vinteren, andre om Foraaret og atter andre om Sommeren og Efteraaret. Saa vil det slet ikke være nogen let Opgave at finde, naar der skal være absolut affpærret eller aabent, om man vil, saa de paagældende Fisk kunne gaa op at lege. Jeg tror, det vilde være heldigere, om man lod Bestemmelsen staa, som den er i Lovforslaget, og lader den gælde hele Aaret igennem, thi det andet tror jeg vilde føre til ikke faa Banskkeligheder. Det andet Vædringsforslag, jeg vil tillade mig at berøre, er Vædringsforslaget Nr. 40, som gaar ud paa, at § 36 skal udgaa. Denne Paragraf handler om de laasede Bænde i Vimsfjorden, som man altsaa nu vil have fuldstændig ophævede. Jeg har meget stor Tvivl om Rigtigheden heraf, og det glædede mig at høre, at den højtærede Minister heller ikke var uden Betænknelighed ved fuldstændig at ophæve disse laasede Bænde. Nu anføres det jo, at der især i den vestlige Del af Vimsfjorden skal være en saadan Mængde Rødspættevngel, at der ikke alene er nok til, at man derved kan udplante eller omplante Rødspætterne til de øvrige Dele af Vimsfjorden, men at det næsten skulde være en Nødvendighed ligesom at ødelægge en Del af den Fiskevngel, som er til Stede der. Hvorvidt det er rigtigt eller ikke, tør jeg ikke bestemt afgøre; men jeg kan i alt Fald ikke tro, at der er en saadan Mængde, at det just skulde være absolut nødvendigt, at man der fremfor ethvert andet Sted i Verden maa ødelægge Vngelen, fordi der er for mange Rødspætter, til at de kunne trives tilstrækkeligt. Det kan være, at der er en saa stor Mængde til visse Tider, f. Eks. i Foraarsmaanederne, naar Rødspætterne i stor Mængde føres ind